

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 4.7.2014
podpis: [podpis] 14.7.2014

V Praze dne 2. 6. 2014

Č.j.: MV-45651-5/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0253 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podali

– Bělorusko a

Ukrajina, oba státní občané Běloruska, oba
trvale bytem /, (dále jen „žadatelé“), oba
právně zastoupeni , advokátkou, Advokátní kancelář se
sídlem (dále jen „právní zástupkyně“), rozhodnutí odboru
všeobecné správy Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo vnitra“),
ze dne 21.2.2014, č.j.: VS-2660/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7
odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České
republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“),
vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl
t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žadatelé požádali o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dne 1.11.2013. Žadatelé jsou státními občany Běloruska. Žadatelé mají na území České republiky povolený trvalý pobyt od 10.4.2006. Žadatelé uzavřeli manželství v Bělorusku dne 15.7.1988. Z manželství se narodily dvě dcery (v roce 1989 a 1993), které nabyly státní občanství České republiky prohlášením podle ustanovení § 35 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky).

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelé splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7

Upraveno dne:

-3 -07- 2014

[Podpis]

odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku, že v posledních pěti letech nebyli pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin, podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky a podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a dále povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) od 1.1.2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že je povinno v řízení o žádosti přijít v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 a ustanovením § 3 správního řádu s řešením, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho přijetím nevzniknou nedůvodné rozdíly při posuzování shodných a podobných případů. Ministerstvo vnitra se tak rozhoduje v režimu zvážení naplnění soukromého zájmu žadatelů na udělení státního občanství České republiky a na naplnění veřejného zájmu na přijetí žadatelů do státního svazku České republiky. K tomu vzalo do úvahy, že státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi tím kterým žadatelem a Českou republikou. Podle Ministerstva vnitra musí existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je vyvozováno zejména z faktu pobytu na území České republiky a dovršené integrace toho kterého žadatele v České republice. Rozhodování o přijetí do státního svazku České republiky je podle české právní úpravy ve sféře správního uvážení správního orgánu, jemuž je tato pravomoc svěřena, neboť na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že v případě zvažování obou výše uvedených zájmů ve vzájemné souvislosti dává přednost veřejnému zájmu, pokud zde zůstává pochybnost o tom, že oba výše definované zájmy nejsou v souladu, a žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že žadatelé podmínky shora citované splnili. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že takové rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství, k níž Česká republika přistoupila. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství a že je tedy věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Konstatovalo, že tento nezpochybnitelný princip je v současné době všeobecně přijímán.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21.2.2014, č.j.: VS-2660/835.3/2-2013, podali žadatelé prostřednictvím právní zástupkyně včasný rozklad. V rozkladu nesouhlasí se závěry Ministerstva vnitra a ani s postupem, kdy bylo konstatováno, že žadatelé splňují všechny podmínky zákona o státním občanství, avšak Ministerstvo vnitra dává přednost veřejnému zájmu, pokud zde zůstává pochybnost o tom, že oba definované zájmy, tj. soukromý zájem žadatelů a veřejný zájem, nejsou v souladu. Žadatelé se domnívají, že napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra spočívá na nesprávném zhodnocení provedených důkazů, na nesprávných skutkových závěrech a na nesprávném posouzení věci. Dále se domnívají, že správní uvážení Ministerstva vnitra vykazuje prvky svévole a libovůle, předmětné rozhodnutí není řádně odůvodněno, když z rozhodnutí není možno dospět k závěru, z jakého důvodu nebylo státní občanství žadatelům uděleno. Jsou přesvědčeni, že prokázali pevný, úzký a trvalý vztah k České republice. Žijí i s dcerami v České republice od roku 1998 a obě dcery nabyly státní občanství České republiky prohlášením podle ustanovení § 35 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky). Žadatelé odkázali na stanoviska zainteresovaných úřadů, která jsou doporučující a konstatovali, že jejich pracovní integrace v České republice byla prokázána v kontextu jejich pracovního zařazení. Žadatelé v rozkladu uvedli, že jsou si vědomi skutečnosti, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Domnívají se však, že postup Ministerstva vnitra v jejich případě překročil meze správního uvážení natolik, že vykazuje prvky libovůle. Napadené rozhodnutí je podle žadatelů nedostatečným způsobem odůvodněno. Neobsahuje úvahy, kterými se Ministerstvo vnitra řídilo při zvažování otázky, zda žádosti vyhovět či nikoliv. Namítají, že byl porušen princip rovnosti a zákazu diskriminace, kdy v obdobných případech je státní občanství České republiky žadatelům běžně udělováno. S odkazem na ustálenou judikaturu (rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 25/2002) poukázali na to, že správní uvážení není neomezené.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 27.11.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo do 15.1.2014 a vyzvalo žadatele o předložení podkladů pro vydání meritorního rozhodnutí. Podklady v tomto usnesení výslovně specifikovalo. Žadatelé byli poučeni o tom, že předložení požadovaných podkladů je nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství nebo možnosti prominutí splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení (§ 44 správního řádu). Žadatelé byli poučeni, že mají podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Upozornilo je také na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že potřebné listiny, o jejichž předložení tímto usnesením byli vyzváni, nepředloží. Ministerstvo vnitra obdrželo požadované listiny ve stanovené lhůtě. Před vydáním napadeného rozhodnutí informovalo žadatele o možnosti nahlédnout do spisu. Žadatelé této možnosti využili a dostavili se na Ministerstvo vnitra k danému účelu dne 5.2.2014. Upřesnili datum, od kterého se zdržují na území České republiky a do spisu doložili sdělení svých dcer o nabytí státního občanství České republiky, prohlášením u Krajského úřadu Středočeského kraje dne 6.1.2014.

Podle předložených listin ministr vnitra, stejně jako Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí, konstatoval, že žadatelé splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) od 1.1.2014 neprokazuje.

IV.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra vycházel také z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je jednak zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra,

tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatelů na území České republiky nelze dovodit, že by mohli být na svých právech jakkoli kráceni. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní

podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplývuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout. Ministr vnitra konstatoval, že Ministerstvo vnitra vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž správní uvážení bylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

